



תורה שיבכתב

הפצת ועידוד לימוד התורה הקדושה עם פירוש רש"י

פרשת תצווה | אדר א' תשפ"ד | גיליון ח'

יו"ל לזיכוי רבבות אלפי ישראל ע"י קרן תרי"ג
לטובת נשמת הרבני הנגיד הנכבד הרה"ח ר' אריה (לייבל) בהרה"ח ר' יונה רובין ז"ל

שבת של תורה

פנינה לשולחן השבת

להתוודות בשקט

בקרבנות של שבעת ימי המילואים המוזכרים בפרשת השבוע, נאמר בפר החטאת (שמות כט, י): והקרבנות את הפר לפני אהל מועד וסמך אהרן ובניו את ידיהם על ראש הפר, והקדוק בפסוק זועק: אחרי שמדובר ב'אהרן ובניו', למה נאמר בלשון יחיד 'וסמך' אהרן ובניו, בזמן שהיה הפסוק צריך לומר 'וסמכו' אהרן ובניו.

זאת ועוד, שהרי להלן בהקרבת האיל לעולה אכן נאמר (פסוק טו) וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל, ואם כן, מה נשתנה הפר לחטאת שנאמר בו 'וסמך' בלשון יחיד.

רעיון יקר ונפלא אמר הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע, על פי המבואר במשנה (אבות ה, ה) שבבית המקדש נעשה נס שהיו עומדים צפופים ומשתחוים רווחים, והסיבה שהיו זקוקים לנס זה כותב רש"י (יומא כא, א ד"ה משתחוים) "שלא ישמע איש וידויו של חבריו, שלא יכלם".

מעתה יבואר הפסוק להפליא. בפר החטאת שהביאו אהרן ובניו לכפר על חטא העגל (כמבואר ברש"י פסוק א), היו צריכים להתוודות על החטא, ולכן עמד כל אחד מהכהנים לעצמו, כדי שחבריו לא ישמע את וידויו (ובמשכן שלא היו הרבה כהנים לא היו צורך בנס של עומדים צפופים ומשתחוים רווחים, אלא כל כהן עמד בפניו אחרת של גוף הפר), לפיכך נאמר בלשון יחיד 'וסמך' אהרן ובניו, שכל אחד סמך במקומו. לעומת זאת קרבן האיל לעולה שלא בא לכפר אלא לשם דורון לה', נאמר בו 'וסמכו' שהיו יכולים לעמוד בצפיפות זה לצד זה ולסמוך ידיים ביחד! - כפתור ופרח!

חיים של תורה

מעלת וחשיבות לימוד פרשת השבוע עם פירוש רש"י הק'

ללמוד עם בחורים חומש ורש"י

”מה טוב ומה נעים, אם הרבנים ישיגו ללמוד עם בני הישיבה חומש ופירוש רש"י, ואין אדם יוצא ידי חובתו עד שידע כל פסוק מהתורה באיזה ספר ובאיזה סדרה ובאיזה פרשה הוא, כך היא שגורה בפיו. ומשובחים מאד תלמידי החכמים הלומדים עם הבחורים גם חומש עם פירוש רש"י ז"ל”

(הרה"ק ר' מרדכי מנדבורנא זצ"ל)

שערי תורה

מבט מסכם ומבוא לפרשת השבוע

מה בפרשה?

בפרשתנו נלמד בהרחבה על הבגדים שהכניס לבשו בעת עבודתם. בהמשך, חלק גדול מהפרשה מוקדש לעבודת שבעת ימי המילואים של חנוכת המשכן, ולסיים - פרשת מזבח הקטורת.

נושאי הפרשה: בגדי הכהונה • עבודת שבעת ימי המילואים • מזבח הקטורת

עד כתפיו וירדו מעט כלפי חזהו.

בקצה הכתפות הותקנו משבצות זהב בהם מילוא 'אבני שוהם' ועליהם נחקקו שמות השבטים, למען יעלו לזכרון לפני ה'.

ד. החושן

החושן, שכיפר על קלקול הדין, עשוי היה בד דומה לבד האפוד, בתוכו הונח 'שם-המפורש' לצורך התשובות של האורים-ותומים'. על החושן הונחו 12 משבצות זהב ובתוכם אבנים שונות, עליהם נחקקו שמות השבטים.

החושן נקשר אל הכתפות באמצעות שרשרות קלועות מחוטי זהב שחיברו בין הטבעות שבחלקו העליון של החושן ובין הטבעות שבכתפות. בנוסף נקשר החושן למטה בחוטי תכלת שחיברו בין הטבעות שבתחתית החושן ובין הטבעות שהיו בתחתית הכתפות, כך לא יזוח החושן ממקומו.

ה. המעיל

המעיל עשוי היה כולו מבד תכלת, ופתח בית הצוואר נארג באריגה כפולה למען לא ייקרע. בתחתית המעיל נתפרו פעמוני זהב וכדורי בד ארוג בצורת רימון.

ו. הציץ

על מצח אהרן הונח הציץ - טס זהב שעליו חרוט הכיתוב 'קודש ליהוה-וה', והוא נקשר לעורפו של הכהן בחוטי תכלת, כשחוט אחד עולה מעל גבי המצנפת.

הציץ כיפר על דם וקלב שנטמאו והוקרבו, ונחלקו הדעות אם כיפר גם בזמן שהציץ לא היה על מצח הכהן. על הכהן נאסר להסיח דעת מהציץ.

ז. שבעת ימי המילואים.

במהלך שבעת ימי המילואים [מילואים' מלשון מינוי, שכן נהוג היה להעניק לבעל תפקיד חדש כפת עור למלא ידיו], שימש משה ככהן המשך בעמוד ד

א. שמן למאור	ז. שבעת ימי המילואים
ב. בגדי הכהונה	ח. מינוי כהן גדול לדורות
ג. האפוד	ט. מזבח הקטורת
ד. החושן	
ה. המעיל	
ו. הציץ	

א. תרומות למשכן

לקראת הקמת המשכן מתבקשים היהודים להביא מנדבת ליבם 3 סוגי תרומות: א. מחצית השקל עבור האדנים. ב. מחצית השקל עבור קופת קרבנות הציבור. ג. 13 מוצרים נחוצים עבור הקמת המשכן וכליו ועשיית בגדי הכהונה, וגם עבור ייצור השמן והקטורת.

א. שמן למאור

הפרשה פותחת במצות הבאת שמן זית וזך הנכתש בתהליך ייחודי עבור הנרות במנורה שדלקו כל הלילה.

ב. בגדי הכהונה

הכהנים ההדיוטים לבשו 4 בגדים: מכנסיים, כתונת, אבנט, ומגבעת. ואילו הכהן הגדול הוסיף ללבשו 4 בגדים נוספים: מעיל, אפוד, חושן, וציץ. חל חיוב ללבוש בגדים אלו בעת העבודה במקדש, וכהן המשמש בלי אחד הבגדים חייב מיתה.

המכנסיים, האבנט, הכתונת, והמגבעות - כל אלו יוצרו מבד פשתן, כאשר הכתונת ארוגה בצורה המדמה צורת משבצות.

ג. האפוד

האפוד - שהיה מיוצר מחוטים השזורים מחוטים דקיקים של זהב בשילוב שאר מינים - תלה מאחורי גבו של הכהן הגדול עד רגליו, וממנו יצא 'חשב האפוד' - חגורה לקשירה, ומעל החגורה נתפרו שתי כתפות מבד, שעלו על גב הכהן גדול



הסוס בסמטאות טרויש

וְאֵלֶּה הַבְּנָיִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הַשֵּׁן וְאֶפֹד (שמות כה, ב)
ואפוד, לא שמעתי ולא מצאתי בברייתא פירוש תבניתו,
ולבי אומר לי שהוא חגור לו מאחוריו... כמין סינר ...
שחוגרות השרות כשרוכבות על הסוסים (רש"י).
מאחורי פירושו של רש"י על פסוק זה - מקובל מדור
לדור - מסתתר סיפור מעניין מאוד:

ביום מן הימים יצא רבן של ישראל, רש"י הקדוש ז"ע,
מבית מדרשו שבעיר טרויש בצפון צרפת, לפתע הגיע
מולו סוס רוכב בדהרה ועליו רכובה אשת שר כשהיא
חוגרת מאחוריה סינר. הצטער רש"י הקדוש צער רב
מדוע זימנו משמים שעניו הקדושות והשמורות יראו
לרגע קל דמות של אשה.

לאחר זמן, כשעמל ויגע לכתוב את פירושו על התורה,
הגיע לפרשת תצווה וביקש לתאר את תבנית האפוד של
הכהן. התקשה רש"י בצורה המדויקת שבה חגר הכהן
את האפוד, כפי שהוא כותב "לא שמעתי ולא מצאתי
בברייתא פירוש תבניתו", אך אז נזכר באותה אשת השר
שראה לרגע קט רוכבת על הסוס כשהיא חוגרת אפוד,
כעת הבין שלא לחינם הוזמנה לו ראייה זו, אלא שיסתייע
במראה זה להבין ולבאר את תבנית האפוד, ועל כך כתב
כאן בפירושו "ולבי אומר לי שהוא חגור לו מאחוריו...
כמין סינר שחוגרות השרות כשרוכבות על הסוסים".

קנס לרב העיר

וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו (שמות כה, כ)

בימים ההם, לפני שואת יהדות אירופה, כיהן הרה"ק
רבי אהרן מבעלזא זי"ע כרב העיר בעלזא, ובאחד הימים
נכנס אליו יהודי וסיפר על הספר בעיר שהשאיר את
המספרה פתוחה בערב שבת לאחר הזמן שכבר אמור
היה לסגור את המספרה לקראת שבת.

קרא הרבי אליו את הספר וביור אם אכן יש דברים
בנו. האיש הודה, התנצל והבטיח ששוב לא יחזור על
מעשהו.

נענה הרה"ק מבעלזא ואמר: אתה הספר שהשארת
את המספרה פתוחה לאחר הזמן, תשלם קנס 'רוטל'
אחד [שיעור מידת משקה] של שמן זית עבור הדלקת
נרות בית הכנסת. ואילו אתה - פנה הרבי לעבר היהודי
שסיפר את המעשה - בגלל שסיפרת לי דבר שאינו הגון
על יהודי אחר, תשלם על כך קנס של שני רוטל שמן זית
לבית הכנסת. ואנכי בעצמי, המשמש כרב העיר, אחרי
שאירע מקרה כזה בעירי, אשלם קנס חמשה רוטל שמן
זית לבית הכנסת!

פנס או נר שעה?

לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (שמות כ, כ)

באות משיחותיו הנלהבות סיפר מרן הגאון רבי משה
מרדכי שלזינגר זצ"ל, בעל 'משמר הלוי', מה ששמע
מאברך אחד שסיפר על עצמו: ניגשתי פעם ביום י"ג
ניסן, ערב בדיקת חמץ, לאחר תפילת שחרית אל מרן
ראש הישיבה הגראמ"מ שך זצ"ל ושאלתי: "האם אפשר
לבדוק חמץ עם פנס?"

ראש הישיבה שעדיין קיפל את הטלית לאחר תפילת
שחרית, שמע את השאלה ונענה אלי בשאלה: "קירי!
בשביל מה אתה צריך פנס? מה לא טוב לבדוק עם נר,
כמו שאבא שלך בדק, וכמו שסבא שלך בדק?
"אומרים שפנס מאיר יותר" - ענה האברך.

השיב לו הרב שך זצ"ל תשובה חדה: "בשביל מה אתה
צריך אתה שיאיר לך 'יותר'?! אצל האבא שלך היה די
באור של נר, אצל הסבא שלך גם היה די באור של נר, הם
נהגו לבדוק עם נר, לעולם אל תחפש "יותר" אור מאשר
אצל האבא ואצל הסבא!...! תיצמד למסורת אבות, ממנו
אל תגרע וגם אל תוסיף!"

הלפת שהתבטל שעתיים

וּבִשְׁלַת אֶת בִּשְׁרוֹ בְמִקְּם קִדְשׁ וגו' וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כָּפַר
בָּהֶם (שמות כט, לא-לב)

אל ביתו של הגה"ק חכם יהודה פתיה זצוק"ל הגיעה יום
אחד יהודייה קשישה, אלמנה מיוסרת במכאובים שונים
בגוף ובנפש. היא ביקשה מהחכם שיאציל עליה מברכות
פיו הקדוש, שיפעל להוריד ממנה את סאת הייסורים.

לאחר שחכם יהודה בייך אותה בלבביות, לא עזבה
הקשישה את הבית. "יש לי מתנה להביא לרב" אמרה
בקול נבון, כשהיא שולפת מהסל ראש לפת אחד,
והניחה אותו על השלחן... בדרך כלל חכם יהודה הקפיד
שלא ליטול תשלום או מתנות על ברכות וקמיעות,
אבל כאן הוא הבחין בפקחותו ולבו הרחום בקולה הנבון
והמתבייש, שמסכנה זו מבקשת מאד להעניק לו מתנה
ומחמת מצבה הדחוק אינה מסוגלת להביא שום דבר
מלבד ירק הלפת, והיא מתביישת במתנה דלה זו.

באותו רגע גמר אומר לעודד את רוחה. פניו לבשו אור
של שמחה, והוא קרא לרבנית וביקש ממנה שתבטל תיכף
ומייד את הלפת הזו, כי הוא רוצה לאכול אותה. במשך
שעתיים ישבה האישה היא במטבח של הרבנית עד
שהלפת התרכך, הרבנית הגישה, והרב בייך בורא-פרי-
האדמה בכונה וחגיגות, פרס חתיכה ואכל, ולא הפסיק
להודות לזקנה על מתנתה החשובה כל כך, והיא, עיניה
אורו ונצצו על שזכתה להביא לרב מתנה חשובה כל כך!

כל ישראל יש להם חלק

וְשָׁכְנֵי בְתוּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵייתִי לָהֶם לְאֱלֹקִים (שמות
כט, מה)

מנקה הדעת וצדיקי ירושלים של מעלה היה הגה"צ
רבי נטע צניוירט זצ"ל, עליו מסופר שמצאוהו פעם
בהשכמת הבוקר אחרי טבילת שחרית, ביום שלמחרת
הבחירות בארצות הברית, כשהוא מתעניין בתוצאות
הבחירות שנערכו אמש באמריקה, ורק לאחר ששמע
את התוצאות הסופיות אודות זהות הנשיא הנבחר, ניגש
לתפילת שחרית.

התפלאו בנייהם האנשים מאוד על המחזה, מה לו לרבי
נטע עם שחר לפני תפילה בדברים פחותים שכאלה,
של תוצאת הבחירות לנשיאות ארצות הברית?!
ברם, לא זמן רב אחר כך, כשניגש רבי נטע לברכות
השחר, בהגיעו לברכת שלא עשני גוי, נתפסה בו

התלהבות גדולה ובלתי מצויה, הוא אמר הפעם את
הברכה בהדגשה יתירה, ומקירוב לבו זעק "שלא עשני
גוי!!!".

לאחר התפילה הסביר, שברכה זו אינה מכוונת רק שלא
עשני כמו הגויים הנבזים והפחותים, אלא אף לברך
ולהודות שהיהודי הכי פחות, הוא יותר טוב ונעלה מן
הגוי החשוב ביותר. והנה מי הוא הגוי הנחשב אצל
הגויים 'מספר אחד בעולם'? - הלא הוא בוודאי נשיא
ארצות הברית המושל בממלכת האימפריה הגדולה
ביותר בעולם, לשם כך בירדתי בטרם ניגשתי לברכות
השחר מי הוא הנשיא, ועליו במיוחד כיוונתי בברכתי
לפני ה', שלא עשני גוי - שאינני כמו אותו גוי הנשיא
של אמריקה. אלא אני איש יהודי, יהודי יקר מאד מאוד,
ששורשו נחצב מסגולת אוצר מלכו של עולם, ואפילו
מלאך ושרף אין יודעים מהות ערכו.

מי אמר שאתה רופא?

וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי ה' אֱלֹקֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְשָׂכְנֵי בְתוּכָם אֲנִי ה' אֱלֹקֵיהֶם (שמות כט, מז)

בתקופת מלחמת העולם הראשונה שגבתה מחזירים
יקרים מאוד מהעם היהודי, הוזמן לרבינו החפץ חיים
זי"ע לבקר אצל רופא אחד, ששוחח עמו על צרות
ישראל, ובתוך דברי התבטח הרופא ושאל: איך הוא
בורא עולם שרואה בניו בצרתם ושוקק, ולמה הוא מניח
להם לגויים להמשיך במלחמתם?

ענה לו החפץ חיים במתק שפתי קדשו בשאלה תמימה:
וכי מנין לי שאתה רופא? אולי אתה מתחזה? גיחך
הרופא על השאלה והראה לו על הקיר תעודה תלויה
וקבועה המעידה שהוא רופא מוסמך!

לא נחה דעתו של החפץ-חיים ותמה: הרי אני רואה
שהתארך הקובע על התעודה מעיד שהוא ניתן לך לפני
כארבעים שנה, ומנין לי שגם היום אתה רופא?! כעס
הרופא וענה: וכי לא די במה שהעידו או, לפני ארבעים
שנה, שאני רופא, וכי צריך כל יום לבחון אותי מחדש?

השיב לו החפץ חיים: יפה דיברת! אף איננו שבשמים
כן! הוא הראה לנו פעם את ידו החזקה ביציאת מצרים,
ואז התברר לפנינו שהוא בורא עולם, וציווה לספר
מדור לדור נסיו ונפלאותיו ליוצאי מצרים ללמד לבנינו
האמונה בבורא עולם, וזו התעודה שלו לדורות. אין צורך
לחדש את התעודה בכל דור!

מספר לחיוג מארה"ב: 151-8988-1351
מספר לחיוג מאנגליה: 443-3061-30131

02.500.20.18

קו 'קול התורה' - שמעו ותחי נפשכם!



מבחנים | שיעורים במגוון שפות
וסגנונות | חידות | הגרלות | ידיעות
ועדכונים | אזור אישי | ועוד



באיזה צורה משחו את שמן המשחה?

הרביעי, ובפשטות האות כ' היוונית היא האות C הסגורה משלש צדדים ופתוחה בצד אחד. ויש שביארו שגם כאשר כתב רש"י כמין נו"ן שלנו כוונתו היתה לנו"ן הפוכה שגבו לצד שמאל, הדומה ממש לאות C

צורת אות X

ברם, שיטה אחרת אנו מוצאים לכאורה ברש"י על מסכת כריתות (דף ה' ע"ב) שם מוזכר בגמרא שמשחו כמין כי, ושם מצויר ברש"י בדפוס ווילנא האות הנקראת איקס X ומפורש מזה שהיא-היא הנקראת כ"ף יוונית.

כך גם במוסף הערוך פירש: כף יוונית - שני קווים באלכסון בוקעים אחד לאחד בתוך דהיינו כזה X.

גם תפארת ישראל על המשניות (יכין מסכת כלים פרק כ משנה ז) הבין שהצורה של 'כי' היינו X, והוסיף ביאור שאות זו נקראת בלשון יון 'כי' בכ"ף רפויה, אלא שאנחנו העברים כל אות מאותיות בג"ד-כפ"ת כשהם בראש המלה, קוראים אותה דגושה, לכן נקראנה פי יוונית, בכ"ף דגושה.

הציור הנכון ברמב"ם

לגבי דעת הרמב"ם בשאלה זו אנו מוצאים תגלית מרתקת. בספרי הרמב"ם ברוב הדפוסים עד לדור האחרון (הלכות כלי המקדש פרק א הלכה ט) על דברי הרמב"ם שמשחו את הכהן כמין כי יוונית, הדפיסו צורת X, אולם ברמב"ם מהדורת הרב שבתאי פרנקל שינו והכניסו את הציור C, וציירו שם במדור שינויי נוסחאות שציור זה מופיע ברוב כתבי יד של הרמב"ם, וכן בפירוש המשניות לרמב"ם המוגה בכתב ידו של הרמב"ם, ורק בדפוס אמסטרדם

בפרשת השבוע כתוב (שמות כט, ב): 'וְלָחֵם מִצֹּחַת וְחֶלֶת מִצַּחַת בְּלֹחֶת בְּשֶׁמֶן וְרִקְקֵי מִצֹּחַת מְשֻׁחִים בְּשֶׁמֶן', ומפרש רש"י: "משוחים בשמן, אחר אפייתן מושחן כמין 'כי' יוונית, שהיא עשויה כנו"ן שלנו", עכ"ל.

כך גם להלן פסוק ז' ביציקת השמן על ראש אהרן נאמר "וְלָקַחְתָּ אֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְיָצַקְתָּ עַל רֵאשׁוֹ וּמִשְׁחָתָה אֹתוֹ", ומפרש רש"י: "אף משיחה זו כמין כי יוונית, נותן שמן על ראשו ובין ריסי עיניו ומחברן באצבעו".

אנו מוצאים פולמוס רחב אודות צורת המשחה, כפי איזה אות יוונית היא הייתה דומה, ומה היא אותה 'כי' יוונית? ומה הכוונה 'כנו"ן שלנו'?

צורת ט' או נ' או כ' או ו' או ח'?

במסכת מנחות (עד, ב) שנינו: "כיצד מושחן? כמין כי!", מפרש שם רש"י-כתב-יד: "אות יוונית ועשויה כמין ט"ת, כהפרשת גודל מאצבע", כוונתו, שהאות 'כי' היוונית דומה לאות ט' שלנו, והיא הצורה היוצאת כאשר אדם מבדיל בין האגודל לאצבע.

מאידך, התוספות (דף עה, א ד"ה כמין) כותבים: "כמין כי - צייר בקונטרס כמין ט"ת", ובפירושי חומש פירש 'גימל', ויש מפרשים כמין 'נון', או כמין 'כ', עכ"ל.

לעומת זאת, רש"י במסכת הוריות (יב, א) כותב: "כמין כף יוני, שמתחיל למשוך באצבעו בין ריסי עיניו ומושך אצבעו על הראש והולך עד שמגיע לעורף, ככף יוני כזה", ושם מודפס בגמרא ציור של אות ח"ת גדולה.

הרי לנו כמה וכמה הצעות כיצד למשוך השמן: כמין אות ט', או ח', או ו', או כ', או ג'.

אולם הצד השווה בין כל הפירושים [מלבד אות ג] שמדובר באות הסגורה בשלשה צדדים ופתוחה בצד



שינו לצורת X ומאו הלכו בעקבותיהם שאר הדפוסים, עד שבדורנו תוקן הדבר וחזר למקומו לציור הנכון.

ושם בסוף הרמב"ם במדור 'ילקוט שינויי נוסחאות' האריכו בזה בהרבה מקורות, והעירו על מדפיסי ש"ס ווילנא שהכניסו ברש"י במסכת כריתות את הציור X על דעת עצמם, בעוד שציור זה אינו מתאים לתוכן דברי רש"י.

ותן לחכם-לב אשר מלא רוח חכמה, ויחכם עוד.

רוצים להעמיק ולהרחיב אודות פולמוס זה? יש לכם הערות והוספות?

שלחו לנו ל gts025002018@gmail.com ונשתדל בס"ד להביא את הפנינים המובחרים של לומדי התורה

אוצר התורה

הלום מתוך הפרשה

וַיִּקְחוּ אֲלֵיהֶם שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כֹּתֵית לְמֵאֹר (כו, ב), כתיב למאור, ולא כתיב למנחות (רש"י). לב שבור וכתות, הוא דבר מבורך רק כשזה מביא את האדם - 'למאור', להוסיף אור בעבודת ה', ולא כתיב למנחות' - כאשר שברון הלב מביא לידי מנוחה ורפיון ידיים. (חשבה לטובה, אלכסנדר)

שִׁפָּה יִהְיֶה לָפִיו (כח, לב)

יהודי צריך לעשות גבול ושפה לפיו, לקמץ במילים ולא לדבר דיבורים בלתי רצויים, כי סייג לחכמה שתיקה.

(זכרון אלעזר; אוהב שלום)

וְלֹא יָזַח הַחֶשֶׁן מֵעַל הָאֶפֶד (ח, כח)

החושן שהיה כנגד לב אהרן מרמז על הלב, ו'אפד' בגימטריא 'פה', מזהיר הכתוב שהחושן - הלב לא יתרחק מהפה, אלא יהיו פיו ולבו שוים.

(דגל מחנה אפרים)

וְעִשִׂית צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי הַחֶם קָדֵשׁ לַה' (כח, לו)

מובא בחז"ל שהציץ כיפר על עזות-מצח, על כן מוסיף הפסוק ואומר 'פְּתַחְתָּ עָלָיו וגו' קודש לך' - ללמדנו שלדבר שבקדושה, קודש לך, מותר וצריך לנהוג בעזות דקדושה.

(חתם סופר)

שָׁנִים לַיּוֹם תָּמִיד (כט, לה)

יהודי צריך שיוזכור בלבו שני 'תמידים', האחד - שויתי ה' לנגדי תמיד, והשני - וחסאתי נגדי תמיד, וזהו 'שנים ליום תמיד'.

(הגה"ק רבי יעקב מליסא צוק"ל)

וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבֹאֵ אֶל הַקֹּדֶשׁ (כח, לה)

אמנם מידת הצנע-לעת היא חשובה ויפה, אולם זהו רק בענייני חולין, אבל בכל הנוגע לעניינים שבקדושה, יש להשמיע קולו ברמה, ואימתי 'ונשמע קולו?' - 'בבואו אל הקודש'!

(חתם סופר)

רבבות אלפי נבחני תורה שבכתב מעידים על

מהפך עצום ע"י עריכת המבחנים

המסייעים להבנה ברורה ושינון התורה בעקביות ודבר יום ביומו

בחן את עצמך מדי יום אם אינך מפספס את היסוד!

למדתי, למה להיבחן?



הידודי תורה

פרפראות והידודים

על פרשת השבוע ופירושי רש"י הק'

'יוסיף דעת'

לא יקרע! – למה צריך פסוק מיוחד?

על הפסוק בפרשת המעיל (שמות כח, לב) לא יקרע, כותב רש"י: "הקורע עובר בלאו, שזה ממנין לאוין שבתורה".

השאלה הנשאלת: לאיזה צורך יש לכתוב פסוק מיוחד במעיל שאסור לקרועו, והרי בכל כלי הקודש יש איסור שלא לשבור או לקרוע אותם, כמו שנאמר בפרשת ראה (דברים יב, ג) וְנִתְצַתְּם אֶת מִזְבְּחֵיכֶם וְשִׁבְרֵתֶם אֶת מִצְבְּתֵיכֶם וְגו' לא תעשון כן לה' אֱלֹהֵיכֶם, שפירש שם רש"י שזה אזהרה לנותן אבן בבית המקדש!

'חידה בפרשה'

בין פרשת תצוה לפרשת אמור

בתחילת פרשתנו נאמרה פרשת מצות הדלקת המנורה, כמו כן בפרשת אמור (ויקרא כד א-ד) נאמרו שוב פסוקים אלו ממש כמעט מילה במילה, אולם יש ביניהם כמה שינויים בין הפסוקים, ציין לפחות חמשה שינויים בין הפרשיות.

תשובות - פרשת תרומה:

יוסיף דעת: חלק מהתשובות שהתקבלו במערכת:

א. הקדמה: לגבי הסתייה בין הרישא ברש"י לסיפא, כתב השפתי חכמים: שהוא בדרך קושיא ותיורין, שלכאורה הביאו כסף רק במנין של מחצית השקל עבור האדנים ולצורך המשכן עצמו אכן לא הוצרכו ליותר כסף מזה, ומה שכתוב (בויקהל) על תרומות הכסף שנדבו, זה היה עבור כלי שרת אחרים. בתשובות הבאות יפירוט אלו 'כלי שרת'. ב. האבן עזרא הביא בשם גאון שתיירן, שעשו מהכסף שלחן-כסף, עליו חתבו או תיקנו ורצו כל מה שהיו זקוקים בבית המקדש. (וכן הוא במסכת שקלים פרק י' שהיו במקדש שלחנות של כסף). ג. עוד תירץ שם, שמהכסף עשו חצוצרות, ודנו בזה האחרונים אם החצוצרות היו כלי שרת, ואם נעשו משל ציבור או משל משה. ד. באבן עזרא ובפנים יפות תירצו עוד, שמהכסף עשו מזוקות לקבל הדם, על כך הוסיף בספר 'שללי אורות' בשם מרן הגרי"ו מברסקי זצ"ל שמלאכת המשכן הכונה הדין של 'ועשו לי מקדש' והמזוקות לא נכללו במצות 'ועשו לי מקדש'. ה. במשנה במסכת תמיד מביאר שהיו תשעים כלים מכסף שהיו מוציאים בזמן הקרבת התמיד.

חידה בפרשה:

חצאי הקנים של לחם הפנים נעשו כדי שהרוח תיכנס (רש"י כה כט)

יתרות החצר נעשו כדי שהרוחות לא יניעו את הידועות והקלעים (רש"י כו ט)

תשובות ופתרונות ניתן להעביר עד יום ראשון בשעה 24:00

בקו 'קול התורה' 02-5002018 או ב'נדרים פלוס' בין המשיבים נכונה מתקיימת הגרלה שבועית:

יוסיף דעת - כרטיספר בסך 200 ש"ח חידה בפרשה - כרטיספר בסך 100 ש"ח

בזכות התורה

שמות הזוכים בהגרלות

זוכים במבחן יומי ע"ס 350 ש"ח

הרב אלעזר ויינברג - בני ברק
הבה"ח יצחק שלמה גומבו

הבה"ח יהודה רייזמן בית שמש - בעלזא דובר שלום

הבה"ח יהודה אבא שאול - ירושלים

הרב משה העסקל - בני ברק צאנו

הבה"ח שמעון מרקוביץ - ירושלים תולדות אהרן

הרב דוד קריספיין - תל ציון כולל קול יהודה

זוכים במבחן שבועי ע"ס 500 ש"ח

הבה"ח אהרן רייכמן - ירושלים מיר

הרב אהרון ליבמן - מודיעין עילית מיר

זוכה בהגרלת בונוס ע"ס 600 ש"ח

הרב אברהם שור - ביתר עילית אמונת ישראל

זוכים בהגרלת מדור הידודי תורה

ניק וחכים כמו אליהו אלק - מודיעין עילית דרך אמת - כרטיספר 200 ₪

הבה"ח יהודה ברור שומריה מדברה כעדן - כרטיספר 100 ₪

שימו לב, ההגרלות נערכות מדי יום שני על כל השבוע הקודם

הזוכים מקבלים על כך הודעה בתיבה האיטית

לימוד קבוע מסודר, ולא לימוד צדדי בין הפרקים

כל הפרשה עם רש"י, וודאי שלא בהבנה ברורה ועמוקה.

זאת ועוד, אף אלו המתמידים ומנצלים את זמנם, כגון בחורי ישיבה ואברכי כולל וכדו', עשו את העיקר מתורה שבעל פה, סדרי הלימודים של הישיבה או הכולל, שעליהם יש חזרות קבועות, ומאיך נמצא אשר תורה שבכתב נזנחת כמעט לגמרי ח"ו, וכמעט שלא שמים לב להשקיע בה בכמות ובאיכות.

וכאן הגיעה הבשורה הגדולה של 'תורה שבכתב', אשר רבבות יהודים בזכותכם הפכו את לימוד התורה שבכתב, חומש ורש"י, ללימוד יסודי. דבר יום ביומו, ביסודיות ובקביעות. בפה מלא ניתן לומר: זכיתם לחולל מהפך בכל הדור כולו, אשריכם שזכיתם! אשרי המצטרף בקביעות ללימודים ולמבחנים, טעמו ורוא!

בהוקרה והכרת הטוב: עובדיה ס. צפת תובב"א

יש לכם סיפור משנה חיים? רואים הצלחה מיוחדת בלימוד? תרצו לשתף את הקוראים?

שלחו לנו את הסיפור האישי שלכם לפרסום במדור זה באמצעות דוא"ל

GTS025002018@gmail.com או הקליטו את הודעתכם באזור האישי

'בקו' 'קול התורה' 02-5002018 או ב'נדרים פלוס'

המשך שערי תורה

בעבודת הקרבנות, ובסיומם התמנו אהרן ובניו לכהונה, באמצעות מספר עבודות שנעשו בכל יום משבעת הימים, ואלו הם:

א. הבאת סל ובתוכו 30 חלות משלשה סוגים, 10 חלות מכל סוג.

ב. טבילה במים ולבישת בגדי הכהונה.

ג. יציקת שמן המשחה אל ראש אהרן.

ד. הבאת פר לקרבן חטאת, לכפר על מעשה העגל. מספר איברים ממנו הוקרבו על המזבח והיתר נשרפו חוץ למזחנה, ובשרו לא נאכל כלל.

ה. הבאת שני אילים, אחד לקרבן 'עולה' - שהוקרב כליל על המזבח, לאחר שאהרן ובניו סמכו ידיהם על ראשו. והשני לקרבן 'שלמים' - אשר מדמו נתן משה על תנוך האוזן, והאגודל שביד ימין ורגל ימין, של אהרן ובניו. אחר כך הוזה מהדם שעל המזבח ומשמן המשחה על אהרן ובניו ועל בגדיהם לקדשם.

בהמשך ערכו משה ואהרן ובניו יחדיו תנופה והרמה לכל צד לחלקים מתוך איברי השלמים, יחד עם 3 חלות שהופשרו מהסל. אחרי התנופה, הוקרבו איברים אלו ושלוש החלות על המזבח, ויתרת הבשר והחלות אכלו אהרן ובניו בתוך חצר המשכן, ואילו למשה ניתן ה'חזה'

להצטרפות לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל ולפניות בנושא העלון ניתן לשלוח בקשה

למייל: GTS025002018@GMAIL.COM

את כל דברי תלמוד תורתך באהבה

